

Udržitelné dluhové otroctví: pravda o „udržitelném rozvoji“ OSN

otevrisvoumysl.cz/udrzitelne-dluhove-otroctvi-pravda-o-udrzitelnem-rozvoji-osn

26. září 2023

Originál článku publikován ZDE: 13. září 2022

Autoři: Whitney Webbová a Iain Davis

V tomto prvním díle nového seriálu Iain Davis a Whitney Webbová zkoumají, jak politika OSN v oblasti „udržitelného rozvoje“ (SDGs) nepodporuje „udržitelnost“, jak si ji většina lidí představuje, a místo toho využívá stejný dluhový imperialismus, který již dlouho používá angloamerické impérium k tomu, aby uvěznilo národy v novém, stejně dravém systému globálního finančního řízení.

Agenda OSN pro udržitelný rozvoj 2030 je prezentována jako „společný plán pro mír a prosperitu pro lidi a planetu nyní i v budoucnosti“. Jádrem této agendy je 17 cílů udržitelného rozvoje (SDGs).

Mnohé z těchto cílů znějí teoreticky hezky a vytvářejí obraz rodící se globální utopie – například žádná chudoba, žádný hlad ve světě a snížení nerovnosti. Avšak stejně jako v případě mnoha jiných cílů udržitelného rozvoje se ve skutečnosti za většinou – ne-li za všemi – z nich skrývají politiky zahalené do *jazyka* utopie, které v praxi přinášejí prospěch pouze ekonomické elitě a posilují její moc.

To je jasně patrné z drobného písma cílů udržitelného rozvoje, protože se v nich klade značný důraz na zadlužení a na to, aby se národní státy (zejména rozvojové) zadlužily a byly tak nuceny přijmout politiky související s cíli udržitelného rozvoje. Není pak příliš velkou náhodou, že mnoho hnacích sil, které stojí za politikami souvisejícími s cíli udržitelného rozvoje v OSN i jinde, jsou kariérní bankéři. Bývalí manažeři některých z nejdravějších finančních

institucí v dějinách světa, od Goldman Sachs přes Bank of America až po Deutsche Bank, patří mezi hlavní zastánce a tvůrce politik souvisejících s cíli udržitelného rozvoje.

Jsou jejich zájmy skutečně v souladu s „udržitelným rozvojem“ a zlepšováním stavu světa pro obyčejné lidi, jak nyní tvrdí? Nebo jejich zájmy spočívají tam, kde vždy spočívaly, v ekonomickém modelu založeném na zisku, dluhovém otroctví a otevřené krádeži?

V této investigativní sérii *Unlimited Hangout* se budeme zabývat těmito otázkami a zkoumat nejen mocenské struktury, které stojí za cíli udržitelného rozvoje a souvisejícími politikami, ale také jejich praktické dopady.

V tomto prvním díle se budeme zabývat tím, co je vlastně základem většiny Agendy 2030 a Cílů udržitelného rozvoje, překonáme květnaté řeči a přiblížíme vám, co provádění těchto politik znamená pro běžného člověka. Následující díly se zaměří na případové studie založené na konkrétních cílech udržitelného rozvoje a jejich dopadech na jednotlivá odvětví.

Celkově tento seriál nabídne na faktech založený a objektivní pohled na to, že motivací cílů udržitelného rozvoje a Agendy 2030 je přetvoření stejného ekonomického imperialismu, jaký používalo angloamerické impérium v období po druhé světové válce, pro účely nadcházejícího „multipolárního světového řádu“ a snahy o zavedení globálního neofeudálního modelu, který lze nejlépe shrnout jako model „udržitelného otroctví“.

Slovní salát SDG

OSN vychovává mladé lidi v rozvojových zemích k tomu, aby vítali „udržitelný rozvoj“, aniž by jim sdělila, jaký dopad bude mít na jejich životy nebo národní hospodářství, Zdroj: UNICEF

Většina lidí zná pojem „udržitelný rozvoj“, ale lze říci, že většina z nich se domnívá, že cíle udržitelného rozvoje souvisejí s řešením problémů, které údajně způsobuje klimatická katastrofa. Cíle udržitelného rozvoje Agendy 2030 však zahrnují všechny aspekty našeho života a pouze jeden z nich, cíl 13, se výslovně zabývá klimatem.

Od ekonomického a potravinového zabezpečení až po vzdělávání, zaměstnanost a veškerou podnikatelskou činnost; jmenujte jakoukoli oblast lidské činnosti, včetně té nejosobnější, a najdete k ní přidružený cíl udržitelného rozvoje, který ji má „transformovat“. Přesto je to právě cíl SDG 17 – Partnerství pro cíle -, díky němuž můžeme začít zjišťovat, kdo jsou skuteční příjemci tohoto systému.

Deklarovaným cílem 17 udržitelného rozvoje OSN je částečně:

Posílit globální makroekonomickou stabilitu, mimo jiné prostřednictvím koordinace a soudržnosti politik. [. . .] Posílit globální partnerství pro udržitelný rozvoj doplněné o partnerství více zúčastněných stran [. . .] na podporu dosažení cílů udržitelného rozvoje ve všech zemích. [...] Podporovat a prosazovat účinná partnerství veřejného, veřejného a soukromého sektoru a občanské společnosti a vycházet přitom ze zkušeností a strategií získávání zdrojů pro partnerství.

Z toho můžeme vyvodit, že „partnerství více zainteresovaných stran“ mají spolupracovat na dosažení „makroekonomické stability“ ve „všech zemích“. Toho bude dosaženo prosazením „koordinace a soudržnosti politik“, které budou vytvořeny na základě „znalostí“ „partnerství veřejného, veřejného a soukromého sektoru a občanské společnosti“. Tato „partnerství“ zajistí dosažení cílů udržitelného rozvoje.

Tento slovní salát je třeba trochu rozklíčovat, protože se jedná o rámec, který umožňuje realizaci všech cílů udržitelného rozvoje „ve všech zemích“.

Ještě předtím je třeba poznamenat, že OSN o sobě a svých rozhodnutích často mluví velkolepými slovy. I ta nejbanálnější jednání jsou považována za „historická“ nebo „průlomová“ atd. Také je třeba se prokousat spoustou frází o transparentnosti, odpovědnosti, udržitelnosti atd.

Jsou to jen slova, která vyžadují odpovídající činnost, aby měla kontextový význam. „Transparentnost“ mnoho neznamena, pokud jsou zásadní informace pohřbeny v nekonečných svazcích neproniknutelných byrokratických žvástů, o nichž nikdo veřejnost neinformuje. „Odpovědnost“ je anatemem, pokud ani národní vlády nemají pravomoc vykonávat dohled nad OSN; a když se „udržitelný“ používá ve významu „transformační“, stává se oxymóronem.

Rozplétání slovního salátu cílů udržitelného rozvoje v rámci programu OSN-G3P

Hospodářská a sociální rada OSN (ECOSOC) zadala vypracování dokumentu, který definuje „partnerství více zainteresovaných stran“ jako:

[P]artnerství mezi podniky, nevládními organizacemi, vládami, OSN a dalšími aktéry.

Tato „partnerství mnoha zúčastněných stran“ údajně pracují na vytvoření globální „makroekonomické stability“ jako předpokladu pro realizaci cílů udržitelného rozvoje. Stejně jako pojem „mezivládní organizace“ však i význam „makroekonomické stability“ byl transformován OSN a jejími specializovanými agenturami.

Zatímco dříve makroekonomická stabilita znamenala „plnou zaměstnanost a stabilní ekonomický růst doprovázený nízkou inflací“, dnes to OSN oznámila jinak. Hospodářský růst nyní musí být „inteligentní“, aby splňoval požadavky cílů udržitelného rozvoje.

Zásadní je, že fiskální rovnováha – rozdíl mezi příjmy a výdaji vlády – musí být přizpůsobena „udržitelnému rozvoji“ vytvořením „fiskálního prostoru“. Tím se pojem „makroekonomická stabilita“ fakticky odděluje od pojmu „reálná ekonomická aktivita“.

TRANSFORMING OUR WORLD:

„Transformační“ cíle udržitelného rozvoje. Zdroj: OSN

Změna klimatu je vnímána nejen jako environmentální problém, ale také jako „závažný finanční, ekonomický a sociální problém“. Proto je třeba vytvořit „fiskální prostor“ pro financování „koordinace a soudržnosti politik“, které jsou nezbytné k odvrácení prorokované katastrofy.

Odbor OSN pro hospodářské a sociální záležitosti (UN-DESA) upozorňuje, že „fiskální prostor“ nemá přesnou definici. Zatímco někteří ekonomové jej definují jednoduše jako „dostupnost

rozpočtového prostoru, který umožňuje vládě poskytnout zdroje na požadovaný účel“, jiní vyjadřují „rozpočtový prostor“ jako výpočet založený na poměru dluhu země k HDP a „předpokládaném“ růstu.

Podle UN-DESA se „fiskální prostor“ odvíjí od odhadované nebo předpokládané „mezery udržitelnosti dluhu“. Ta je definována jako „rozdíl mezi současnou úrovní dluhu země a její odhadovanou udržitelnou úrovní dluhu“.

Nikdo neví, jaké události mohou ovlivnit budoucí hospodářský růst. Pandemie nebo další válka v Evropě by jej mohly výrazně omezit nebo způsobit recesi. „Mezera udržitelnosti dluhu“ je teoretický koncept založený jen na pouhém zbožném přání.

To umožňuje tvůrcům politik přijmout flexibilní a relativně libovolný výklad „fiskálního prostoru“. Mohou si půjčovat na financování výdajů na udržitelný rozvoj bez ohledu na skutečné ekonomické podmínky.

Hlavním cílem fiskální politiky bývalo udržet zaměstnanost a cenovou stabilitu a podpořit hospodářský růst prostřednictvím spravedlivého rozdělení bohatství a zdrojů. To se změnilo na udržitelný rozvoj. Nyní se zaměřuje na dosažení „udržitelných trajektorií příjmů, výdajů a deficitů“, které zdůrazňují „fiskální prostor“.

Pokud si to vyžádá vyšší zdanění a/nebo půjčky, budiž. Bez ohledu na to, jaký to bude mít dopad na reálnou ekonomickou aktivitu, je to v pořádku, protože podle Světové banky:

| Dluh je rozhodující formou financování cílů udržitelného rozvoje.

Výdajové deficity a rostoucí dluh nejsou problémem, protože „nedosažení cílů udržitelného rozvoje“ by bylo mnohem nepříjemnější a dluh by se ještě zvýšil. Jakékoli množství státního dluhu může být navrženo na daňové poplatníky, aby nás ochránilo před mnohem nebezpečnější ekonomickou katastrofou, která by nás údajně postihla, pokud by cíle udržitelného rozvoje nebyly rychle realizovány.

Jinými slovy, hospodářské, finanční a měnové krize budou ve světě „udržitelného rozvoje“ sotva chybět. K ospravedlnění těchto krizí bude pravděpodobně použito výše uvedené zdůvodnění. To je model, který si představuje OSN a její „partneři s více zainteresovanými stranami“. Pro ty, kdo stojí za cíli udržitelného rozvoje, účel světí prostředky. Jakákoli parodie může být ospravedlněna, pokud je spáchána ve jménu „udržitelnosti“.

Čelíme globální politické iniciativě, která ovlivňuje každý kout našeho života a je založena na logické chybě kruhového uvažování. Účinná destrukce společnosti je nutná, aby nás ochránila před něčím, o čem nám bylo řečeno, že bude mnohem horší.

Poslušnost je ctnost, protože pokud se nepodřídíme politickým požadavkům, které jsou nám ukládány, a nepřijmeme náklady, může dojít ke klimatické katastrofě.

S těmito znalostmi je mnohem snazší přeložit spleť slovní salát OSN-G3P a zjistit, co OSN pod pojmem „udržitelný rozvoj“ vlastně myslí:

Vlády budou zdaňovat své obyvatelstvo a v případě potřeby zvyšovat deficity a státní dluh, aby vytvořily finanční fondy, do nichž budou mít přístup soukromé nadnárodní korporace, dobročinné nadace a nevládní organizace, které budou distribuovat své produkty, služby a politické programy založené na dodržování cílů udržitelného rozvoje. Nové trhy s cíli udržitelného rozvoje budou chráněny vládní legislativou v oblasti udržitelnosti, kterou navrhnou stejní „partneři“, kteří profitují z nové globální ekonomiky založené na cílech udržitelného rozvoje a ovládají ji.

„Zelené“ dluhové pasti

Budova sídla Mezinárodního měnového fondu (MMF) ve Washingtonu, DC, Zdroj: Brookings

Dluh je výslovně označen za klíčovou složku realizace cílů udržitelného rozvoje, zejména v rozvojovém světě. V dokumentu z roku 2018, který vypracoval společný tým Světové banky a MMF, bylo několikrát uvedeno, že „dluhovou zranitelností“ v rozvojových ekonomikách se tyto finanční instituce zabývají „v kontextu globální rozvojové agendy (např. cílů udržitelného rozvoje)“.

V témže roce začal fungovat rámec Světové banky a MMF pro udržitelnost dluhu (DSF). Podle Světové banky DSF „umožňuje věřitelům přizpůsobit podmínky financování s ohledem na budoucí rizika a pomáhá zemím vyvážit potřebu finančních prostředků se schopností splácet své dluhy“. Rovněž „vede země k podpoře cílů udržitelného rozvoje, pokud je jejich schopnost obsluhovat dluh omezená“.

Jinak řečeno, pokud země nemohou splácet dluh, který jim vznikl prostřednictvím půjček MMF a Světové banky (a přidružené Mnohostranné rozvojové banky), budou jim nabídnuty možnosti „splácení“ dluhu prostřednictvím provádění politik souvisejících s cíli udržitelného rozvoje. Jak však ukáží další díly tohoto seriálu, mnohé z těchto možností, údajně přizpůsobených realizaci cílů udržitelného rozvoje, se ve skutečnosti řídí modelem „dluh za výměnu půdy“ (nyní přejmenovaným na „dluh za výměnu ochrany přírody“ nebo „dluh za výměnu klimatu“), který o řadu let předcházel cílům udržitelného rozvoje a Agendě 2030. Tento model v podstatě umožňuje zábory půdy a krádeže půdy/přírodních zdrojů v rozsahu, jaký lidstvo v historii ještě nezažilo.

Od svého vzniku po druhé světové válce Světová banka i MMF historicky využívaly dluhy k tomu, aby donutily země, většinou rozvojového světa, přijmout politiku, která vyhovuje globální mocenské struktuře. To bylo výslovně uvedeno v uniklém dokumentu americké armády sepsaném v roce 2008, v němž se uvádí, že tyto instituce jsou používány jako nekonvenční, finanční „zbraně v době konfliktu až po rozsáhlou všeobecnou válku“ a jako „zbraně“ ve smyslu ovlivňování „politiky a spolupráce vlád států“. V dokumentu se uvádí, že zejména tyto instituce mají „dlouhou historii vedení ekonomické války cenné pro jakoukoli kampaň ARSOF [Army Special Operations Forces] UW [Unconventional Warfare]“.

Dokument dále uvádí, že tyto „finanční zbraně“ může americká armáda použít k vytvoření „finančních pobídek nebo odrazujících prostředků, které přesvědčí protivníky, spojence a náhradníky, aby změnilí své chování na strategické, operační a taktické úrovni“. Dále jsou tyto nekonvenční válečné kampaně vysoce koordinovány s ministerstvem zahraničí a zpravodajskou komunitou při určování, „které prvky lidského terénu v UWOA [Unconventional Warfare Operations Area] jsou nejvíce náchylné k finančnímu zapojení“.

Pozoruhodné je, že Světová banka a MMF jsou uvedeny jako finanční a diplomatické nástroje národní moci USA a jako nedílné součásti toho, co příručka nazývá „současným systémem globálního řízení“.

Zatímco kdysi byly „finančními zbraněmi“ anglo-amerického impéria, současné změny v „globálním systému řízení“ předznamenávají také změnu v tom, kdo může Světovou banku a MMF využívat ve svůj prospěch. Slunce zapadá za imperiální, „unipolární“ model a nastává úsvit „multipolárního“ světového řádu. Světová banka a MMF se již dostaly pod kontrolu nové mezinárodní mocenské struktury poté, co byla v roce 2021 vytvořena Finanční aliance Glasgow pro čistou nulu (GFANZ) podporovaná OSN.

Na konferenci COP26 téhož roku GFANZ oznámila plány na revizi role Světové banky a MMF, která je součástí širšího plánu zaměřeného na „transformaci“ globálního finančního systému. Ředitel GFANZ a generální ředitel společnosti BlackRock Larry Fink to výslovně uvedl na panelu COP26, kde plán na reorganizaci těchto institucí upřesnil slovy:

Chceme-li se vážně zabývat změnou klimatu v rozvíjejících se zemích, budeme se muset skutečně zaměřit na změnu koncepce Světové banky a MMF.

Plány GFANZ na „přetvoření“ těchto mezinárodních finančních institucí zahrnují jejich sloučení se zájmy soukromých bank, které tvoří GFANZ, vytvoření nového systému „globálního finančního řízení“ a narušení národní suverenity (zejména v rozvojovém světě) tím, že je donutí vytvořit podnikatelské prostředí, které je považováno za příznivé pro zájmy členů GFANZ.

Jak bylo uvedeno v předchozí zprávě *Unlimited Hangout*, GFANZ se snaží využít Světovou banku a příbuzné instituce k tomu, aby „globálně vnutily rozvojovým zemím masivní a rozsáhlou deregulaci, k čemuž využívají snahu o dekarbonizaci. Rozvojové banky [multilaterální rozvojové banky] již nesmí rozvojové země uvázat do dluhové pasti, aby si vynutily politiky, které jsou výhodné pro

zahraniční a nadnárodní subjekty soukromého sektoru, protože nyní lze ke stejným účelům využít ospravedlnění související se změnou klimatu.“

Zpráva o pokroku GFANZ, listopad 2021

Dluh zůstává hlavní zbraní v arzenálu Světové banky a MMF a bude používán ke stejným „imperiálním“ cílům, jen nyní s jinými dobrodinci a jinou škálou politik, které vnucují své kořisti – cílům udržitelného rozvoje.

Tichá revoluce OSN

GFANZ je významnou hnací silou „udržitelného rozvoje“. Je však jen jedním z mnoha „partnerství veřejného a soukromého sektoru“ souvisejících s cíli udržitelného rozvoje. Na internetových stránkách GFANZ se uvádí:

GFANZ je fórem pro přední finanční instituce, které urychlují přechod ke globální ekonomice s čistou nulou (uhlíkovou neutralitou). V současné době je našimi členy více než 450 členských firem z celého globálního finančního sektoru, které spravují aktiva v hodnotě více než 130 bilionů dolarů.

GFANZ je tvořen řadou „aliancí“. Banky, správci aktiv, vlastníci aktiv, pojišťovny, poskytovatelé finančních služeb a investiční poradenské společnosti mají své vlastní globální partnerské sítě, které společně přispívají do fóra GFANZ.

Například aliance OSN Net Zero Banking Alliance dává Citigroup, Deutsche Bank, JPMorgan, HSBC a dalším bankám možnost realizovat své nápady prostřednictvím fóra GFANZ. Patří mezi klíčové „zúčastněné strany“ transformace SDG.

V zájmu „urychlení přechodu“ zmocňuje fórum GFANZ ve své „Výzvě k akci“ tyto nadnárodní společnosti, aby stanovily konkrétní politické požadavky. Rozhodly, že vlády by měly přijmout „celohospodářské cíle čisté nuly“. Vlády také musí:

Reformovat [. . .] finanční předpisy na podporu přechodu na čistou nulu; postupně ukončit dotace na fosilní paliva; stanovit ceny emisí uhlíku; nařídít plány přechodu na čistou nulu a [stanovit] podávání zpráv o klimatu pro veřejné a soukromé podniky do roku 2024.

To vše je prý nutné, abychom zabránili „klimatické katastrofě“, která může jednoho dne nastat. Proto je tato politická agenda „globálního finančního řízení“ prostě nevyhnutelná a měli bychom umožnit soukromým (a historicky dravým) finančním institucím vytvářet politiku zaměřenou na deregulaci samotných trhů, na kterých působí. Koneckonců, „závod k čisté nule“ musí probíhat závratnou rychlostí a podle GFANZ jediná cesta k „vítězství“ spočívá v rozšíření „soukromých kapitálových toků do rozvíjejících se a rozvojových ekonomik“ jako nikdy předtím. Pokud by toku tohoto „soukromého kapitálu“ bránily stávající předpisy nebo jiné překážky, znamenalo by to jistě zkázu planety.

Král Charles III. vysvětlil novou globální ekonomiku SDG, která odsouvá zvolené vlády do role „partnerů, kteří umožňují“. Poté titulovaný princ Charles při projevu na COP26 v rámci přípravy na vyhlášení GFANZ řekl:

Dnes žádám, aby se země spojily a vytvořily prostředí, které umožní každému průmyslovému odvětví přijmout potřebná opatření. Víme, že to bude vyžadovat biliony, nikoli miliardy dolarů. Víme také, že země, z nichž mnohé jsou zatíženy rostoucí mírou zadlužení, si jednoduše nemohou dovolit přejít na ekologické zemědělství. Zde potřebujeme rozsáhlou kampaň ve stylu armády, která by zmobilizovala sílu globálního soukromého sektoru, který má k dispozici biliony daleko přesahující globální HDP, [. . .] přesahující dokonce i vlády světových lídrů. To nabízí jedinou reálnou vyhlídku na dosažení zásadní ekonomické transformace.

Stejně jako údajná naléhavost realizace cílů udržitelného rozvoje zbavuje odpovědnosti tvůrce veřejných politik, zbavuje odpovědnosti i soukromý sektor, který je hnací silou předchozích politických programů. Skutečnost, že z dluhu, který společně vytvářejí, těží především soukromý kapitál, je jen náhoda; údajně nevyhnutelný důsledek vytváření „fiskálního prostoru“ potřebného k zajištění „udržitelného rozvoje“.

Rostoucí závislost OSN na těchto „partnerstvích více zúčastněných stran“ je výsledkem „tiché revoluce“, která v OSN proběhla v 90. letech 20. století. V roce 1998 řekl tehdejší generální tajemník OSN Kofi Annan na sympoziu Světového ekonomického fóra v Davosu:

Činnost Organizace spojených národů se týká podniků celého světa. [. . .]
Podporujeme také rozvoj soukromého sektoru a přímé zahraniční investice.
Pomáháme zemím zapojit se do mezinárodního obchodního systému a přijímat legislativu příznivou pro podnikání.

Kofi Annan, generální tajemník OSN (1997-2006), je členem nadační rady Světového ekonomického fóra a spolupředsedou Světového ekonomického fóra pro Afriku. Zde hovoří na zahajovacím plenárním zasedání na téma Afrika a nová globální ekonomika na Světovém ekonomickém fóru o Africe 2009 v Kapském Městě v Jihoafrické republice, Zdroj: ČTK: WEF

Rezoluce Valného shromáždění OSN č. 70/224 (A/Res/70/224) z roku 2017 rozhodla, že OSN bude „neúnavně pracovat na plné implementaci této agendy [Agendy 2030]“ prostřednictvím globálního šíření „konkrétních politik a opatření“.

V souladu s Annanovým přiznáním jsou tyto přijaté politiky a opatření prostřednictvím „globálního finančního řízení“ navrženy tak, aby byly „příznivé pro podniky“.

A/Res/70/224 dodala, že OSN bude udržovat:

Silný politický závazek řešit problém financování a vytváření příznivého prostředí pro udržitelný rozvoj na všech úrovních. [. . .] [P]ředevším s ohledem na rozvoj partnerství prostřednictvím poskytování větších příležitostí soukromému sektoru, nevládním organizacím a občanské společnosti obecně [. . .], zejména při plnění cílů udržitelného rozvoje [SDG].

Toto „příznivé prostředí“ je synonymem „fiskálního prostoru“, který požaduje Světová banka a další specializované agentury OSN. Tento termín se objevuje také ve zprávě o pokroku GFANZ, kde se uvádí, že Světová banka a mnohostranné rozvojové banky by měly být využity k tomu, aby přiměly rozvojové země „vytvořit správné průřezové prostředí na vysoké úrovni“ pro investice členů aliance v těchto zemích.

Tento koncept byl pevně zakotven v roce 2015 na konferenci o „financování rozvoje“ v rámci akční agendy z Adis Abeby. Shromáždění delegáti ze 193 národních států OSN se zavázali k ambicióznímu programu finančních investic na úhradu udržitelného rozvoje.

Společně se dohodli na vytvoření:

...příznivé prostředí pro udržitelný rozvoj na všech úrovních; [. . .] dále posílit rámec pro financování udržitelného rozvoje.

„Příznivé prostředí“ je závazek vlády, a tedy daňových poplatníků, k dosažení cílů udržitelného rozvoje. Annanův nástupce a devátý generální tajemník OSN António Guterres schválil v roce 2017 zprávu A/Res/70/224, která zněla:

Organizace spojených národů se musí urychleně postavit výzvě, aby plně využila potenciál spolupráce se soukromým sektorem a dalšími partnery. [. . .] Systém Organizace spojených národů si uvědomuje, že je třeba se dále orientovat na partnerství, která účinněji využívají zdroje a odborné znalosti soukromého sektoru. Organizace spojených národů se rovněž snaží hrát silnější katalytickou roli při nastartování nové vlny financování a inovací potřebných k dosažení cílů [SDGs].

Ačkoli se OSN nazývá mezivládní organizací, nejedná se pouze o spolupráci mezi vládami. Někteří by mohli oprávněně tvrdit, že jí nikdy nebyla.

OSN vznikla v nemalé míře díky úsilí soukromého sektoru a „filantropických“ odnoží oligarchů. Například díky rozsáhlé finanční a provozní podpoře Rockefellerovy nadace (RN) Ekonomickému, finančnímu a tranzitnímu oddělení (EFTD) Ligy národů (LNO) a jejímu značnému vlivu na Správu OSN pro pomoc a obnovu (UNRRA) se RN pravděpodobně stala klíčovým hráčem při přeměně LNO v OSN.

Kromě toho rodina Rockefellerů, která dlouhodobě podporuje „internacionalistickou“ politiku, jež rozšiřuje a upevňuje globální správu věcí veřejných, darovala OSN pozemek, na němž se nachází sídlo OSN v New Yorku, a v průběhu let věnovala OSN další významné dary. Nemělo by být překvapením, že OSN má jednoho ze svých hlavních dárců obzvláště v oblibě, dlouhodobě spolupracuje s RN a chválí tuto organizaci jako vzor „globální filantropie“.

Pět bratrů Rockefellerových. Zleva doprava: David, Winthrop, John D. Rockefeller III, Nelson a Laurance, zdroj: Zdroj: World Finance

OSN byla v podstatě založena na modelu partnerství veřejného a soukromého sektoru. V roce 2000 vydal Výkonný výbor Organizace OSN pro výchovu, vědu a kulturu (UNESCO) publikaci Zapojení soukromého sektoru a spolupráce se systémem OSN:

Organizace spojených národů a soukromý sektor měly vždy rozsáhlé obchodní vazby prostřednictvím zadávání veřejných zakázek. [. . .] Trh Organizace spojených národů je odrazovým můstkem pro společnosti, které mohou své zboží a služby představit v jiných zemích a regionech. [. . .] Soukromý sektor se rovněž dlouhodobě přímo či nepřímo podílí na normativní a normotvorné činnosti Organizace spojených národů.

Možnost ovlivňovat nejen státní zakázky, ale také rozvoj nových globálních trhů a jejich regulaci je pro nadnárodní korporace a investory samozřejmě velmi atraktivní. Není překvapením, že projekty OSN, které využívají model „veřejného a soukromého

sektoru“, jsou oblíbeným přístupem předních světových kapitalistů. Je to například již dlouho oblíbený model rodiny Rockefellerů, která takové projekty často financuje prostřednictvím svých filantropických nadací.

Partnerství veřejného a soukromého sektoru se v průběhu let od svého vzniku rozšířilo a stalo se v systému OSN dominantním, zejména pokud jde o „udržitelný rozvoj“. Po sobě jdoucí generální tajemníci dohlíželi na formální přeměnu OSN na Globální partnerství veřejného a soukromého sektoru (UN-G3P).

V důsledku této transformace se dramaticky změnila i role vlád národních států v OSN. Například v roce 2005 vydala Světová zdravotnická organizace (WHO), další specializovaná agentura OSN, zprávu o využívání informačních a komunikačních technologií (ICT) ve zdravotnictví s názvem Connecting for Health. WHO v ní hovořila o tom, jak by „zainterесované strany“ mohly celosvětově zavádět řešení ICT ve zdravotnictví:

Vlády mohou vytvořit příznivé prostředí a investovat do rovnosti, přístupu a inovací.

Jak loni v Glasgow poznamenal král Charles III., vlády „demokratických“ zemí dostaly roli „umožňujících“ partnerů. Jejich úkolem je vytvářet fiskální prostředí, v němž jejich partneři ze soukromého sektoru působí. Politiky udržitelnosti vytváří globální síť složená z vlád, nadnárodních korporací, nevládních organizací, organizací občanské společnosti a „dalších aktérů“.

„Dalšími aktéry“ jsou převážně filantropické nadace jednotlivých miliardářů a nesmírně bohatých rodinných dynastií, jako jsou nadace Billa a Melindy Gatesových (BMGF) nebo Rockefellerovy nadace. Společně tito „aktéři“ tvoří „partnerství více zainterесovaných stran“.

Během pseudopandemie si mnozí uvědomili vliv BMGF na WHO, ale je to jen jedna z mnoha dalších soukromých nadací, které jsou rovněž ceněnými „zainterесovanými stranami“ OSN.

OSN je sama o sobě globální spoluprací mezi vládami a nadnárodní mezivládní sítí soukromých „zainteresovaných stran“. Nadace, nevládní organizace, organizace občanské společnosti a globální korporace představují mezivládní síť zainteresovaných stran, která je stejně mocná, ne-li mocnější než jakýkoli mocenský blok národních států.

Partnerství veřejného a soukromého sektoru: Ideologie

OSN a WEF, který sám sebe označuje za hlavního globálního propagátora partnerství veřejného a soukromého sektoru, podepsaly v červnu 2019 strategický rámeček, Zdroj: WEF

V roce 2016 zveřejnila agentura UN-DESA pracovní dokument zkoumající hodnotu partnerství veřejného a soukromého sektoru (G3P) pro dosažení cílů udržitelného rozvoje. Hlavní autor, Jomo KS, byl v systému OSN asistentem generálního tajemníka odpovědným za ekonomický výzkum (2005-2015).

UN-DESA obecně shledala, že G3P ve své současné podobě nejsou vhodné pro daný účel:

[Tvrzení o snížení nákladů a efektivním poskytování služeb prostřednictvím [G3P], které má ušetřit peníze daňových poplatníků a přinést prospěch spotřebitelům, byla většinou prázdná a [. . .] ideologická tvrzení. [...] Projekty [G3P] byly nákladnější na vybudování a financování, poskytovaly méně kvalitní služby a byly hůře dostupné [. . .] Navíc mnohé základní služby byly při zapojení soukromých společností méně odpovědné občanům. [...] Investoři v projektech [G3P] čelí relativně mírnému riziku [. . .] Ustanovení o sankcích za nedodržení smlouvy soukromými partnery jsou méně než přísná, studie zpochybnila, zda se riziko v těchto projektech skutečně přenáší na soukromé partnery. Důkazy naznačují, že [G3P] byly často dražší než alternativa veřejných zakázek a v řadě případů nepřinesly předpokládané zvýšení kvality poskytovaných služeb.

S odkazem na práci Whitfielda (2010), který zkoumal G3P v Evropě, Severní Americe, Austrálii, Rusku, Číně, Indii a Brazílii, UN-DESA uvedla, že tyto projekty vedly k „nákupu a prodeji škol a nemocnic jako zboží v globálním supermarketu“.

Zprávy UN-DESA také připomněly nadšencům OSN pro G3P, že řada mezivládních organizací shledala G3P nedostatečnými:

Hodnocení provedená Světovou bankou, Mezinárodním měnovým fondem (MMF) a Evropskou investiční bankou (EIB) – organizacemi, které obvykle podporují [G3P] – zjistila řadu případů, kdy [G3P] nepřinesly očekávaný výsledek a vedly k výraznému nárůstu veřejných fiskálních závazků.

Od roku 2016 se toho příliš nezměnilo, a přesto OSN-G3P trvají na tom, že partnerství veřejného a soukromého sektoru je jediným způsobem, jak dosáhnout cílů udržitelného rozvoje. V rezoluci Valného shromáždění 74/2 (A/Res/74/2) OSN prohlásila, že ignoruje hodnocení svých vlastních vyšetřovatelů:

[členské státy OSN] uznávají potřebu silných globálních, regionálních a národních partnerství pro cíle udržitelného rozvoje, která zapojí všechny relevantní zúčastněné strany, aby společně podpořily úsilí členských států o dosažení cílů udržitelného rozvoje v oblasti zdraví, včetně všeobecného zdravotního pojištění [UHC2030] [. . .] zapojení všech relevantních zainteresovaných stran je jednou ze základních složek řízení zdravotního systému. [...] [Potvrzujeme] rezoluci Valného shromáždění 69/313 [. . .] k řešení problému financování a vytváření příznivého prostředí na všech úrovních pro udržitelný rozvoj. [Budeme] poskytovat [. . .] udržitelné finance a zároveň zlepšovat jejich účinnost [. . .] prostřednictvím domácích, dvoustranných, regionálních a mnohostranných kanálů, včetně partnerství se soukromým sektorem a dalšími příslušnými zainteresovanými stranami.

Závazek OSN ke globálnímu partnerství veřejného a soukromého sektoru je „ideologickým tvrzením“ a není založen na dostupných důkazech. Aby G3P skutečně fungovalo tak, jak je deklarováno, stanovila UN-DESA, že je třeba nejprve zavést řadu strukturálních změn.

Patřilo k nim pečlivé určení oblastí, kde by G3P mohl fungovat. UN-DESA zjistila, že G3P mohou být vhodné pro některé infrastrukturní projekty, ale jsou škodlivé pro projekty týkající se veřejného zdraví, vzdělávání nebo životního prostředí.

Výzkumní pracovníci OSN uvedli, že je zapotřebí důsledný dohled a regulace tvorby cen a údajného přenosu rizika, komplexní a transparentní systémy fiskálního účetnictví, lepší standardy výkaznictví a přísné právní a regulační záruky.

Žádná z požadovaných strukturálních nebo politických změn doporučených ve zprávě UN-DESA 2016 nebyla provedena.

Udržitelnost pro koho?

Agenda 2030 představuje bod na cestě k Agendě 21. Oddíl 8, který byl veřejně představen na Summitu Země v Riu v roce 1992, vysvětluje, jak bude „udržitelný rozvoj“ začleněn do rozhodování:

Primární potřebou je integrovat rozhodovací procesy v oblasti životního prostředí a rozvoje. [...] Země si vypracují vlastní priority v souladu se svými národními plány, politikami a programy.

Udržitelný rozvoj je součástí každého politického rozhodnutí. Nejenže každá země má národní plán udržitelného rozvoje, ale tyto plány byly přeneseny na místní samosprávy.

Jedná se o globální strategii, jejímž cílem je rozšířit působnost globálních finančních institucí do všech oblastí hospodářství a společnosti. Politiku budou řídit bankéři a think-tanky, které před desetiletími infiltovaly ekologické hnutí.

Žádná komunita není osvobozena od „globálního finančního řízení“.

Zjednodušeně řečeno, udržitelný rozvoj nahrazuje rozhodování na národní a místní úrovni globálním řízením. Jedná se o probíhající a dosud úspěšný globální převrat.

Je to však více než to, je to systém globální kontroly. Ti z nás, kteří žijí ve vyspělých zemích, budou muset změnit své chování, protože proti nám bude vedena psychologická a ekonomická válka, která nás donutí se podřítit.

Rozvojové země budou živořit, protože jim budou odepřeny plody moderního průmyslového a technologického rozvoje. Místo toho budou zatíženy dluhy, které na ně uvalí globální centra finanční moci, jejich zdroje budou drancovány, jejich půda ukradena a jejich majetek zabaven – to vše ve jménu „udržitelnosti“.

Největší nebezpečí však možná představuje financializace přírody, která je s udržitelným rozvojem neodmyslitelně spjata. Vytváření tříd přírodních aktiv, přeměna lesů na iniciativy pro zachycování uhlíku a vodních zdrojů na služby pro lidská sídla. Jak ukáží následující díly tohoto seriálu, několik cílů udržitelného rozvoje má financializaci přírody ve svém jádru.

Jak otevřeně uvádí OSN, „udržitelný rozvoj“ je především o transformaci, nikoli nutně o „udržitelnosti“, jak si ji většina lidí představuje. Jeho cílem je přeměnit Zemi a vše, co se na ní nachází, včetně nás, na zboží, jehož obchodování bude základem nové

globální ekonomiky. Ačkoli je nám prodáván jako „udržitelný“, jediné, co tento nový globální finanční systém „udrží“, je moc dravé finanční elity.

Překlad: David Formánek